

Adrian Harte

FAITH NO MORE

NARRIKUNINKAAT

MINERVA

Adrian Harte

FAITH NO MORE

NARRIKUNINKAAT

Englannin kielestä kääntänyt
Joonas Turunen

minerva
MINERVA KUSTANNUS
HELSINKI

Christelille, Elliottille ja Eloïselle –
ja muulle Harten suvulle.
I care a lot.

Alkuperäisteos: *Small Victories – The true story of Faith No More*
© 2018 Outline Press Ltd
Text copyright © Adrian Harte

Suomenkielinen laitos:
© Minerva Kustannus, 2022.
Minerva Kustannus on osa Werner Söderström konsernia.
www.minervakustannus.fi

Suomennos: Joonas Turunen
Ulkoasu: Taittopalvelu Yliveto Oy
ISBN 978-952-375-475-1
Painettu EU:ssa, ScandBook, 2022.

SISÄLLYS

Esipuhe.....	7
--------------	---

OSA 1

1. "Introduce Yourself"	13
2. "New Beginnings"	27
3. Esittelyssä Mike Bordin	32
4. Sharp Young Men	42
5. Faith. No Man	55
6. Faith No Moren ensiesiintyminen	62
7. Laulajaa ja kitaristia etsimässä	69
8. "Chuck on cool, Chuck ei välitä paskaakaan."	81
9. <i>We Care a Lot</i>	86
10. Faith No More saa levytyssopimuksen	95
11. "On the Road"	103
12. <i>Introduce Yourselfin</i> tekoprosessi	117
13. Aloitus alusta	129
14. "Further Down the Road"	140
15. "Blow It All Away"	149

OSA 2

16. Pattonin löytäminen	157
17. "From Out of Nowhere"	170
18. "War Pigs" ja muita covereita	182

19. "The Real Thing"	187
20. "The Morning After"	197
21. "These Walls Won't Keep Them Out"	210
22. "What Is It?" – "Epicin" tekoprosessi	219
23. "The Unseen Glitter of Life"	226
24. MTV Plugged	236
25. "The Split Second of Divinity"	242
26. "Bungle Grind"	252
27. Lokeroimatton Faith No More	258
28. Yhteys Chileen	263
29. "Not Funny Anymore"	275

OSA 3

30. "The World Expects a Pose"	285
31. Patton-efekti	292
32. Seksi, huumeet ja Roddy Bottum	300
33. "Jizzlobber" ja Jim	311
34. "Kaupallinen itsemurha"	318
35. "Midlife Crisisin" tekoprosessi	324
36. "The World Is Yours"	331
37. Use Your Disillusion	337
38. "The Cankers and Medallions"	343
39. "Everything's Ruined"	350
40. Maanpako Bearsvillessä	355
41. Jälleen kitaristia etsimässä	371
42. "Running Twice As Fast to Stay in the Same Place"	378
43. "Rock, Hudson, Rock"	386
44. "Ashes to Ashes"	397
45. "Last Cup of Sorrow"	406

OSA 4

46. Ennen kuin nu metal oli uutta, se oli Faith No Morea	415
47. "It Won't Begin Until You Make It End"	420
48. "Absolute Zero"	427
49. "We Served You Well, Now We're Coming Back"	434
50. "Rise of the Fall"	440
51. Voittamaton aurinko	450
52. Chuck Mosley	456
53. Lopuksi: "The Sigils and the Signs"	459
 Kiitokset.....	 463

ESIPUHE

Vuonna 1991 brittiläisille kahvintuntijoille oli tarjolla uusi, pisteliäs maku. Korkealuokkaisia juotavia kauppaava Taylors of Harrogate toi maahan kilon verran *kopi luwak* -lajiketta. Juomasta tuli hitti kahvinjuojien ja elämyshakuisten keskuudessa, mikä johtui pitkälti sen kammottavuudessaan kiinnostavasta valmistustavasta. Lajiketta syntyy, kun sivettieläimet Indonesiassa hiipivät kahviplantaaseille ja syövät marjoista laadukkaimmat. Nämä yksin elävät, yölliset ja kissamaiset olennot eivät kykene täysin sulattamaan kahvipapua, joten ne ulostavat sen. Entsymaattisten reaktioiden ja kissan anaalirauhasissa olevan myskin rikastama papu kerätään talteen kitkerän ja hurmaavan harvinaisen kahvin valmistamiseksi. Uuden vuosituhanen toiselle vuosikymmenelle tultaessa näiden kakkapapujen suosio ja hinta olivat lähteneet sellaiseen nousuun, että niitä tuotettiin teollisessa mittakaavassa läpi Kaakkois-Aasian. Salaa kiinniotettu ja sivettejä pidettiin olosuhteiltaan hirveissä häikeissä ja pakotettiin syömään kahvipapuja, jotta ne ulostaisivat kaupallisesti kannattavia määriä luksuskahvia.

Vuodesta 1983 alkaen Faith No More on nielaissut elementtejä lähes jokaisesta musiikkityylistä, maustanut ne omalla musiikillisella

myskillään ja valmistanut seitsemän studiolevyn verran aivan omanlaistaan musiikkia. *Kopi luwakin* tapaan yhtyeen eriskummallinen tuotantoprosessi on tehnyt sen musiikista synkänkitkerää ja piste-
liästä valloittavan makaaberilla tavalla. Ja aivan kuten kahvipapujen kohdalla, yritykset jäljitellä Faith No Moren musiikkia suuremmissa mittakaavassa ovat tuottaneet karmeaa kärsimystä – ja totisesti kaameaa musiikkia.

Faith No Moren musiikin jäljittely on osoittautunut mahdottomaksi, koska bändin musiikin taustalla olevia olosuhteita on mahdoton toistaa. Alussa yhtye poltti suitsuketta ja myös kuvaannollisesti laittoi palamaan laulajia ja kitaristeja – ollen väärässä ajassa ja paikassa San Franciscon myöhäisessä hardcore-skenessä. Ensimmäisistä ilmentymistään nimillä Sharp Young Men ja Faith. No Man lähtien bändi vastusti kaikenlaista rock-snobismia. Se soitti yksittäisiksi tarkoitettuja konsertteja; teki keikkoja ilman laulajaa; esiintyi eri kokoonpanolla keikasta toiseen; soitti kymmenen minuutin mittaisia kappaleita, joissa toistettiin samoja syklisiä riffejä yhä uudelleen ja uudelleen.

Faith No Moreen on eri muodoissaan kuulunut yhteensä seitsemän vokalistia ja 12 kitaristia, mutta yhtyeellä on ollut jatkuvasti sama ydin. Kosketinsoittaja Roddy Bottum, rumpali Mike Bordin ja basisti Bill Gould löysivät pysyvän paikkansa bändissä juuri ennen sen ensimmäistä esiintymistä Faith No Morena lokakuussa 1983.

”Mike, Billy ja minä kehitimme jotain”, Bottum sanoo. ”Loimme tyylin, vision ja soundin, joka oli erilainen, uniikki ja tosi tunteikas. Se kumpusi lapsina jakamastamme ystävydestä ja kemiasta.”

Tuon tyylin luomiseen on lähes neljän vuosikymmenen aikana osallistunut muitakin, mukaan lukien Jim Martin rouhealla kitarallaan ja Chuck Mosley punkia hiphopiin sekoittavilla lauluosuuksillaan. Vuodesta 1988 lähtien Mike Pattonin monipuolinen laulanta,

oulipomaisen kokeelliset sanoitukset ja musiikillinen itsevarmuus ovat antaneet yhtyeen *kopi luwakille* vieläkin enemmän voimaa. Bottum, Bordin ja Gould ovat kuitenkin pysyneet bändin kaiken tekemisen keskiössä.

Ensimmäisen levyn äänityksistä vuonna 1985 saakka Faith No More on aina pyrkinyt tekemään asiat itse. ”Olimme joukko, joka ei kuulunut minnekään muualle”, Bordin sanoo. ”Emme olleet niitä, jotka etsivät itselleen sopivan kaavan ja ottavat sitten vain rennosti.”

Tästä seurasi usein konflikteja. Joskus yhtye halusi kahta vastakkaista asiaa yhtä aikaa. He olivat indiebändi ison levy-yhtiön riveissä sekä, altavastajia aikakautensa suurimmalla rock-kiertueella Guns N’ Rosesin ja Metallican rinnalla. He marisivat musiikkiteollisuudesta samalla kun he pyörivät jatkuvasti musiikkikanava MTV:llä.

Vaikka yhtyeen eetoksena oli keskittyä pelkästään musiikkiin, ei se estänyt värikästä rock ’n’ roll -henkistä rappiota ja riettautta. Faith No Moren seikkailu sisältää niin jäsenten välisiä nyrkkitappeluita, erottamisia faksilla, autokolareita, kakkapiloja, Courtney Loven palkkaamisen ja ulos potkimisen kuin heroiiniriippuvuuttakin. Näistä tapahtumista moni oli seurausta siitä, ettei bändin sisäinen kommunikaatio selvästikään ollut suoraa. Jäsenet ilmaisivat valituksen aiheensa toistuvasti musiikkilehtien haastatteluissa sen sijaan, että he olisivat puhuneet toisilleen. Faith No Moren musiikilliset tuotokset saattoivat olla aivan yhtä vaikeaselkoisia. ”Asenteemme oli, että kaikki käy. Pidämme itsemme yllättämisestä”, Gould sanoo.

Tuo asenne sai aikaan kahnauksia, epävakautta sekä jatkuvan kriisitilan. Se aiheutti erottamisia, bändin hajoamisen ja vuosikymmenen hiljaiselon. Se johti ”Epicin” ja *Angel Dustiin* sekä epätodennäköiseen comebackiin. ”Vaikkei jokin olisi ollut oikea tapa edetä, luotimme vaistoihimme”, Gould sanoo. ”Luotimme lopputulokseen, ja se lopputulos paljasti itsensä meille eri tavoin eri vaiheissa elämäämme.”

Faith No Moren matka sijoittuu Los Angelesin esikaupunkialueen tylsyyteen 1970-luvulla, underground-musiikin miljööseen San Franciscossa 80-luvulla ja vaihtoehtomusiikin kultakuumeeseen MTV:llä 90-luvulla. Se on tarina Faith No Moresta omavaraisena ulkopuolisena, pöhinäbändinä, hevimetalliksi virheellisesti leimattuna, vastahakoisena areenaesiintyjänä, anafaasiin ehtineenä reliikkinä ja päivän ajan palaavana kuninkaana, elinikäisenä narrina.

OSA 1

1. "INTRODUCE YOURSELF"

Faith No Moren taipaleen ensimmäiset askeleet otettiin kuvaannollisesti kaukana niistä siivottomista San Franciscon klubeista, joissa yhtye soitti ensimmäiset keikkansa. Kirjaimellisesti yhtyeen tarina alkaa vain muutaman sadan mailin päässä olevalta Hancock Parkin rikkaalta asuinalueelta Los Angelesista. Bill Gould ja Roddy Bottum olivat kumpikin menestyvien juristiperheiden vesoja, ja he varttuivat samalla varakkaalla seudulla, missä Mae West, Ava Gardner ja Clark Gable olivat eläneet Hollywoodin kultaaikoina.

Kuten nimestä Roswell Christopher Bottum III voi päätellä, on Roddyn suvulla yhtä värikäs historia kuin hänen lapsuuden asuinalueellaan. Bottumit saapuivat Yhdysvaltoihin Englannista ennen Yhdysvaltain vapaussotaa ja lyhensivät matkan varrella Longbottum-nimensä. Bunker Hillin taistelun sekä Vermontissa, New Yorkissa ja Wisconsinissa vietettyjen lyhyiden ajanjaksojen jälkeen Roddyn haara klaanista asettui lopulta South Dakotaan 1800-luvun lopulla. Roddyn isoisä Joseph H. Bottum työskenteli juristina, kun South Dakotalle suotiin osavaltioasema vuonna 1889. Hänestä tuli osavaltion ensimmäinen saantorekisterin pitäjä sekä senaattori. Roddyn isoisä Roswell Christopher Bottum jatkoi perheyrittäystä. Hän viihtyi

pitkään lakialalla ja oli myös jäsenenä osavaltion lainsäädäntöelimessä, jossa hän palveli edustajainhuoneen varapuhemiehenä.

Roswell Christopher Bottum II, joka tunnettiin yksinkertaisemmin nimellä Ros, opiskeli (ja nyrkkeili) Notre Damen yliopistossa, kunnes hän muutti lakioipintojen perässä Etelä-Kaliforniaan 1950-luvun lopulla vieden Bottumin nimen länteen. Myöhemmin hän perusti menestyksekkään lakitoimiston, joka erikoistui hoitovirheiden käsittelyyn.

Olisi houkuttelevaa tulkita Roddyn rock-ura kapinoinniksi suvun lakimiehiä ja lainsäätäjiä kohtaan. Varttuessaan hän ei kuitenkaan tiennyt läheskään kaikkea rikkaiden sukujuuriensa tästä puolesta, ja koki enemmän ylpeyttä vieläkin epätavallisemmista saavutuksista äidinpuoleisen sukunsa historiassa.

Vuonna 1931 Roddyn äidinpuoleiset isovanhemmat lähtivät Sioux Fallsin kaupungista koko omaisuutensa sekä Roddyn vauvaikäisen Billy-sedän kanssa ja matkustivat syrjäiseen, 231 asukkaan Walliin. Ted Hustead, mukanaan kolmen tuhannen dollarin perintö ja tuore apteekkialan tutkinto, osti paikan ainoan apteekin Wall Drugin, sillä hän halusi asettua omilleen Wallin kaltaiseen katoliseen pikkukaupunkiin. Roddyn isoäidin Dorothyyn väliintulo lähes viisi vuotta myöhemmin ja pian Roddyn äidin Maryn syntymän jälkeen sinetöi Husteadin ja Wall Drugin nimille paikat amerikkalaisessa matkailukansanperinteessä. Kerran Dorothyyn koettaessa ottaa iltapäivänokosia häntä valvotti herkeämättä jyrisevä liikenne, joka suuntasi vastikään avatulle, kuusikymmentä mailia länteen päin olevalle Mount Rushmoren muistomerkillä. Silloin hän sai älynväläyksen tarjota ilmaisia vesikupillisia uupuneille matkailijoille. Avain kaupan ainutlaatuisen menestykseen piili markkinoinnissa. Dorothy keksi kyltin sekä Wall Drugin tunnuslauseen ”Ota limu, ota juuriolut, käänny seuraavasta kulumasta, aivan yhtä lähellä, valtateitä 16 & 14, ilmaista jäävettä, Wall Drug”.

Kaupasta tuli kukoistava markkinapaikka, ja seurasi lisää kylttejä. Näin Wall Drugista tuli ilmiö. Perheystävä vei yrityksen Eurooppaan toisen maailmansodan aikana, ja puodeista tuli suosittuja kodinmuistelupaikkoja ympäri maailmaa sijoitetuille Yhdysvaltojen sotilaille. Pian Roddyn serkkujen pyöritettäväksi siirtynyt kauppa veti puolitoista miljoonaa kävijää vuodessa. ”Varsinainen perintöni on, että äitini perhe aloitti Wall Drugin, Badlandsin lähellä olevan hullen matkailukohteen, jonka mainonnan pohjana oli ajatus ilmaisesta vedestä”, Roddy kertoo.

Roddy peri Bottumin perheen nimen, joskaan ei isänsä nyrkkeilijän vaistoja tai kiinnostusta lakiin. Roddy olisi kyllä saattanut tarvita ensimmäistä, sillä hänen nimensä osoittautui lapsuusaikana taakaksi. ”Voitko kuvitella kasvavasi koulussa sen nimisenä?” hän sanoi kerran. ”Roddy Bottum luettuna ääneen lapsijoukon edessä? Se oli vaikea paikka ja kasvatti paljon luonnetta.”

Roddy tapasi Bill Gouldin vuonna 1972 heidän ollessaan yhdeksänvuotiaita. Billin isä William D. Gould oli hänkin menestyvä lakimies. Oman kertomansa mukaan parivaljakko vietti suurelta osin auvoisan lapsuuden, ikään kuin sen olisi käsikirjoittanut John Hughes ja ohjannut Steven Spielberg.

”Asuimme ehkä mailin päässä toisistamme”, Roddy muistelee. ”Ajoimme toistemme luo – meitä oli jengi. Hengasimme yhdessä pyörillä ajaen, liityimme yhdessä poikapartioon, pysyimme ystävinä suurimman osan high school -ajasta. Heittelimme kaikenlaista autoja päin, kuuntelimme musiikkia, pyöräilimme, soitimme paljon pilapuheluita, rakensimme juttuja, teimme kolttosia... sellaisia pojankolttiaisten puuhia.”

Kaksikko oli samalla luokalla St. Brendanin ala-asteella ja samassa poikapartiossa. Heidän katolinen koulunsa jatkui Jesuit Loyola High Schoolissa. ”Kävimme katolista ala-astetta nunnien opetuksessa”,

Roddy sanoo. ”He olivat kauheita, tiukkoja ja kovia kieltämään. He pelottelivat meitä ja manipuloivat lapsia.”

Bill Gould on samaa mieltä. ”Kaikki muu heissä oli äärimmäisen konservatiivista, paitsi että he eivät pitäneet nunnan asuja. He olisivat yhtä hyvin voineet. He olivat sadistisia; he olivat erityisen ankaria ja tekivät luokastamme eräänlaisen vankilan, jossa me olimme vankeja ja pidimme yhtä. Opimme tekemään asioita salaa. Harrastimme sellaista pientä kapinointia.”

Kaiken kaikkiaan tällä varhaisella katolisella koulukokemuksella oli syvä vaikutus Roddyyn. ”Ne nunnat pakottivat minut lapsena tukahduttamaan tunteeni ja omaksumaan syyllisyyden tunteen, jota en ole sittemmin kyennyt karistamaan. Se on saanut minut tavoittelemaan ja lähestymään asioita hyvin vastahankaisella tavalla. Tykkään tarkastella ongelmia epätavanomaisesti ja haastaa ajattelutapoja, jotka ovat minusta yksinkertaisia ja ennalta-arvattavia. Se on ajanut minua eteenpäin. Uskonnollisessa ympäristössä kasvaminen pakotti minut haastamaan ja kyseenalaistamaan auktoriteetteja pienestä pitäen.”

Roddyn kokemus Loyola High Schoolista oli palkitsevampi. ”Jesuiittapapit opettivat minua. Jesuiitat ovat katolisen lahkon intellektuelleja sekä yleisesti ottaen melko viileitä. Vaikka he olivat vannonneet köyhyysvalan, he elivät kuin kuninkaat. Se oli ainut naarmu kilvessä. Muuten he todella loistivat historian, teatterin ja taiteiden opetuksessa. Se oli tosi mahtava high school. Musiikkia emme kuitenkaan oppineet koulussa, sen opimme itse. Kotiemme lähellä oli levykauppa, jossa työskenteli eräs Bowie/glam-tyyppinen jätkä. Se kauppa vastasi varhaisesta musiikillisesta valistuksestamme.”

Roddy kävi ensimmäisinä teinivuosinaan A1 Record Findersissa lähes päivittäin, ja kaupanpitäjä sai hänet innostumaan uusista bändeistä ja genreistä. Yksi näistä suosituksista oli Sparks, josta Roddy kuuli ostettuaan Queenin levyn. Sitä ennen hänen musiikillinen

oppinsa oli tullut kotoa. ”Äitini on musikaalinen. Hänellä on absoluuttinen sävelkorva, ja hän osaa soittaa minkä tahansa kappaleen missä tahansa kuulemassaan sävellajissa”, Roddy sanoo. ”Hän soittaa joka sunnuntai jumalanpalveluksessa miesten vankilassa Los Angelesissa ja laulaa heidän kuoronsa kanssa. Hänellä oli iso rooli musiikillisessä kasvatuksessani.”

Roddyn ei tarvinnut odottaa omaa ensiesiintymistään kauaa. ”Aloin soittaa pianoa säännöllisesti viisivuotiaana. Siskoni ja minä lauloimme lapsina improvisoituja duettoja sekä kolmiäänisiä stemmoja. Kun olin kuuden vanha, opin Notre Damen yliopiston taistelulaulun, ja esitin sen koulun kykykilpailussa.” Roddyn musiikkimaku laajeni pian. ”Ostin Elton Johnin *Captain Fantastic & The Brown Dirt Cowboy*. Pidin yksinkertaisesti sen kansikuvasta. Muistan kuulleen hänen brittiläisen aksenttinsa radiossa, enkä tiennyt, miksi hän puhui sillä tavalla. Niin pieni minä olin.”

Jos Roddyn levyjen ostelu oli varhaiskypsää, joutui hän odottamaan 16-vuotiaaksi asti, ennen kuin pääsi kokemaan ensimmäistä kertaa rockmusiikkia livenä. ”Lintsasin kesäkoulusta ja menin erään ystävän kanssa *Don Kirshner's Rock Concert* -televisio-ohjelman nauhoitukseen”, hän muistelee. ”Se taltioitiin Losissa, ja esiintyjänä oli Devo. Aloin käydä keikoilla vasta sitten, kun sain ajaa. Billyllä oli auto, ja hän alkoi käydä punk-keikoilla meitä kaikkia muita ennen. Näin bändejä kuten X ja The Plugz, mutta Billy näki The Germsin omin silmin.”

Ennen tuota punkvaihetta Billin tutustuminen musiikkiin tapahtui hänen isänsä levyjen kautta. ”Isä kasvoi Losissa 50-luvulla kuunnellen mustien radioasemia, joilla soi varhainen rock 'n' roll. Hän on siis aina ollut musiikkifani, ja minä perin sen häneltä. Kun isä ajoi meidät kouluun, hän soitatti aina rockradiota.”

Bowie oli Billyn varhainen suosikki. ”Soitin *Space Odditya* paljon kotona. Hienoa siinä levyssä oli, että se sisälsi sanoitusarkin. Isällä

oli kotona lisäksi Plastic Ono Bandin albumi ja George Harrisonin *All Things Must Pass*. Hän piti Led Zeppelinistä ja Beatlesista.”

Musiikin opetus sai jatkoa, kun isä vei kymmenvuotiaan Billyn tämän ensimmäiseen rock-konserttiin, jossa Bowie esiintyi Ziggy Stardust -kokoonpanossaan Long Beach Arenalla vuonna 1973. ”Se oli rajoja koettelevaa ja synkkää ja säikäytti minut”, hän sanoo. ”Minusta tuntui kuin olisin kuunnellut paholaisen musiikkia. Se oli vierasta valkoiseen keskiluokan kokemusmaailmaani nähden. Koin sen kuitenkin hyvällä tavalla kiehtovaksi.”

Billyä ja Roddya yhdisti sekä musiikin arvostaminen että ikonoklasmi. ”Meillä oli paljon yhteistä musiikillisesti”, Roddy sanoo. ”Muistan, että vihasimme yhdessä Stevie Wonderin *Songs in the Key of Life*. Se sai osakseen maailmanlaajuista ihailua, mutta me vihasimme sitä. Pidimme albumin taitettavia kansia skeittirampin suulla merkinä kunnioituksen puutteesta.”

Billy ja Roddy löysivät yhdessä rauhalliselle Hancockin alueelle tunkeutumassa olevan punkin, mikä teki vaon heidän teini-ikäiseen musiikkikäsitkelykseen. Toukokuun 26. päivänä vuonna 1978 kakso-oli pyöräilemässä kotikulmillaan olevaan jäätelökauppaan, kun he huomasivat nahkaan, revittyihin paitoihin ja värjättyihin piikitukkiin sonnustautuneen ryhmän.

Bill jatkaa tarinaa: ”Me näimme joukon oudon näköisiä ihmisiä kävelemässä kadulla ja seurasimme heitä. Levykaupan kohdalla he kiipesivät portaat ylös. Siellä oli sali nimeltään Larchmont Hall.”

Larchmont oli 1940-luvulla rakennettu punatiilinen yhteisöotalo, jossa järjestettiin kirkkovaltuuston kokouksia, myyjäisiä ja nuorten republikaanien rahoitustilaisuuksia. Kesällä 1977 salista kuitenkin

tuli esikaupunki-punkin etuvartioasema ja epätodennäköinen paikka sarjalle konsertteja, joilla kerättiin varoja kalifornialaiselle punkzinepioneeriksi Slashille. Nyt oli vuosi 1978, ja tapahtuman vetonaulana toimi paikallinen punk-kokoonpano The Zeros, joka oli äskettäin julkaissut toisen singlensä. Yhtyeen esitys Elks Hallissa seuraavana vuonna tuli aiheuttamaan Yhdysvaltojen ensimmäisen todellisen punkmellakan.

Niin kutsutun ”meksikolaisen Ramonesin” mahdollisesti aiheuttama mellakka ei saanut Roddya viipymään paikalla, kuten ei myöskään Clonesin, The Lastin ja Johnny Novotнын muodostama lämmitelijäkaarti. Bill oli kuitenkin kourussa.

”Olin ehkä neljäntoista tai viidentoista ikäinen, ja he päästivät meidät sisään – he eivät tarkastaneet henkkareitamme tai mitään, ja sain jopa drinkin baarissa. Otin kaljan, hengailin ja katsoin keikan. Se oli tajunnanräjäyttävää. Se kokemus sekä Sex Pistolsin löytäminen saivat minut innostumaan punkista, ja niin aloin käydä punk-keikoilla.”

”Kuulin Sex Pistolsia ensimmäisen kerran varmaankin viidentoista vanhana. Kuulin sitä Paul Wimsin luona. Hän osti heidän levynsä. Kysyin häneltä: ’Oletko kuullut Sex Pistolsista?’ Hän vastasi: ’Joo, minulla on se.’ Sitten laitoimme albumin levysoittimeen. Tuolloin vain nauroin sille, kuinka huonoa se oli, koska se oli niin yksinkertaista. Mutta ehkä kahdeksan tuntia myöhemmin kappaleet olivat vieläkin jumissa päässäni, ja minun oli myönnettävä, että tämä on juttuni.”

Gould myös huomasi, etteivät nämä bändit olleet musiikillisesti yhtään sen etevämpiä kuin hän itse vain joitakin kuukausia bassotunneilla käytyään. Näin hän muistelee sitä, miksi valitsi basson:

”Meitä oli säännöllisesti yhdessä hengaileva porukka, johon kuului varmaankin viisi henkeä. Roddy oli soittanut pianoa niin kauan kuin olin tuntenut hänet, ja hänen äitinsä pakotti hänet harjoittelemaan joka päivä. Jonkun toisen ystävä oli rumpali ja kävi rumputunneilla. Kolmas tyyppi opetteli soittamaan kitaraa. Olimme tosi nuoria,

ja aloimme vain puhua omasta yhtyeestä. Meiltä puuttui vain basso. En edes tiennyt, mikä se oli. Luultavasti monet basistit ovat aloittaneet samalla tavalla.”

”Olin suunnilleen kolmentoista vanha, ja vuokrasin basson, koska äitini ei tiennyt, kuinka kauan jaksaisin soittaa. Aloin käydä tunneilla yhden Hollywoodissa asuvan Pat O’Brien -nimisen jätkän luona. Ilmeni, että partiosta tuttu Paul Wims kävi hänkin Patin tunneilla. Opin pikkuhiljaa soittamaan paria kappaletta levyiltä, joten sanoin hänelle, että ’soitetaan yhdessä’. Menin aina hänen luokseen. Äitini ajoi minut sinne, ja soitimme Beatles-covereita sekä muuta sellaista. Sitten paikalle tuli lisää väkeä – saman kadun varrella asui Kevin Morgan, joka osasi soittaa rumpuja, ja sitten mukaan tuli eräs tyyppi nimeltä Mark Stewart, joka soitti kitaraa. Markin maku oli vähän monivivahteisempi, ja aloimme siirtyä coverien soittamisesta kohti oman musiikin kirjoittamista.”

Punk saattoi myöhemmin olla Gouldin lähtöpiste, mutta hänellä oli sitä ennen esoteerisemmat mieltymykset. ”Muistan kuinka aloittaessani bassotunteja naapurini oli innostunut progressiivisesta rockista. Menin tunnille Gentle Giantin levy mukanani ja kerroin opettajalle, että halusin soittaa sitä. Hän sanoi: ’Mitä vittua sinä oikein annat minulle?’”

Bassotunnit auttoivat myös tunnusomaista Faith No Moren soundia kehittymään. ”Billy on oikeasti vasenkätinen”, Wims paljastaa. ”Hänen täytyi opetella soittamaan oikealla kädellä, koska opettajamme kertoi hänelle, ettei voinut opettaa häntä vasemmalla kädellä. Siinä lieinee selitys sille, miksi Billyllä on niin uniikki soittotyyli.”

Nuo tunnukset saivat Gouldin perustamaan ensimmäisen bändinsä. Roddy Bottum ei kuulunut kokoonpanoon. ”En soittanut silloin sähköistä soitinta”, hän muistelee. ”Soitin vain akustista pianoa. Mieleeni ei juolahtanut, että voisin soittaa rock-musiikkia.” Gould ja Wims alkoivat